

годинитѣ прекарани въ Свещения дворецъ, да не взема града.

Развѣха се на дветѣ кули, увѣнчаващи Влахерския дворецъ, сребърни лентиони — знакъ на покорство. А отъ църквата „Света Богородица Влахернска“ излѣзе духовенството съ медна пита и соль.

Миръ искаше цѣлиятъ градъ на ромей.

Ала душата на царъ Симеона жадуваше бранъ и победа.

Та Симеонъ не склони да приеме ни пратеници, ни дарове. Той върна посланието на патриарха безъ отъветъ, не допусна беседа съ пратеницитѣ на Синглетъ, а на владици и боляри каза, че е минало време за подкупъ и дарове — той сега иска само единъ даръ, Бизансъ *).

Въ ума му стоеше още образътъ на кървавия бой; той помнѣше ромейското упорство — и въ паметъта му плачеха за мѣстъ избититѣ вожди и бранници. . . .

И накупѣ въ душата му жаждъ за мѣстъ на горделивия народъ, който едничѣкъ му се опрѣ, а сега — покоренъ и жалѣкъ — пълзи предъ нозетѣ му.

. . . Минало бѣ пладне, горещина пълзѣше по въздуха, зной се сбираше въ душата.

Войскитѣ на българския царъ се прѣснаха задъ широкия ровъ край стенитъ на града, хвърлиха мостове

отвждъ и чакаха знакъ да наченатъ бой за стенитъ на Бизансъ.

А задъ тѣхъ конницитѣ, наредени въ счупена редица, ожидаха да падне крепостъта, за да влѣзатъ въ града.

. . . Сбрани въ бѣли шатри, вождитѣ на Симеона говорѣха тихо за миналия бой — и дѣлѣха вече безчетната плячка, която градътъ ще имъ предложи тази нощъ. . .

Само царътъ не бѣ спокоенъ.

Вечеръта стигнаха пратеници отъ императора, та замолиха царъ Симеона да влѣзе съ синоветѣ си въ Влахерския дворецъ!

Ала войводитѣ нерачеха да съобщатъ на царя, защото подглеждаха въ това хитра стѣпка.

Но Симеонъ знаеше, че такъвъ е царскитѣ обичай на Свещения дворецъ. И той прати синоветѣ си — Михаила, Петра, Ивана и Бениамина.

И по дванадесетъ варанги съ златни сѣкири поведоха княжескитѣ коне, двама български войводи придружиха шествието, а кога се разтвори голѣмата медна врата, за да ги погълне въ улицата, народътъ извика:

— Ейа! Ейа!

И, следъ като влѣзоха, вратата остана разтворена широко.

А къмъ полунощъ градътъ заспа.

На вратата нѣмаше стражи: ромейтѣ не мислѣха да се противятъ.

* Бизансъ — Цариградъ